

ייתפסו למלחמה האינסופית של נקמתם, שוב לא יוכלו לעסוק בהכרחה בעיילות. על כן, המשיך רצח אמנון ליפשיץ להיות אפוף מיסתורין, גם אחרי שהועלתה גירסת נקמת-הדם של המבריחים. אמנם, היה ברור כמעט לחלוטין, כי הרצח בוצע בידי ברור אים, נקמה. השאלה הייתה רק: נקמה על מה? האמנם דחאק על הריגת שלושת המב-ריחים? או שמא היה לבני אותו שבט עזאומה, המחולקים בין מצריים וירדן, מניע אחר?

היו אלה שאלות שהעסיקו אזרחים רבים. עבור פרשנים, היו השאלות העיקריות: מה מסתתר אחרי הריגתו של אמנון ליפשיץ? האם יש למארב הרצחני משמעות ל גבי העתיד? מדוע לא הצמיד צה"ל ליחי לתחבורה אחרי המארב הראשון? בצל השאלות הנכבדות, נשתכחה הטרדיגיה האישית שעמדה במרכז המאורע הלאומי. ובמרכז הטרדיגיה — דמותו של אדם.

★ ★ ★
"בשבילי זו רק דחיה..."

ה בריו של אמנון ליפשיץ זוכרים היטב את ליל החתונה בקיבוץ מסדה שבצמק הירדן. ואמנון ליפשיץ היה בין באי החגיגה. בשעת לילה מאוחרת, עלו על האוטו קאריס שלהם, על מנת להזויר עוד בו בי לילה לבאר-שבע.

הלילה היה אפל ואורות הפנסים הבקיעו בקושי את מסך החשכה. בטיבו כפר-נחום לא השיגו אמנון, שנשע ראשון, כי הכביש במקום חלקלק. הוא היטה את ההגה יתר על המידה, והתדרדר עם מכוניתו לתוך התעלה.

שלמה עצר את האוטוקאר שלו מיד, וניק לעבר יידו שנלכד בתא הנהג. הוא השיט לו יד, הצליח לחלצו ללא פגיעה. "תראה מה קרה לאוטו", פנה אמנון ליידו. "עזוב את האוטו!" גער בו שלמה. "הרי

נשים בוכות

מותו של אמנון היכה בהלם את אמו (מי-שמאל). שטרבה להאמין כי בנה, שמאביו נפרדה לאחר היולדו, אמנם נהרג. ליד הארון נשבע אחיו הגדול נקום.

גבר עובד

אמנון פורק ארגזים ממכונית ה"סופרווייט" שלו, אותה רכש תוך השתעבדות לחובות גדולים, אותם עמד לסיים רק החודש.

תצטרף אליה, זה יותר בטוח אחרי מה שקרה אתמול." אמנון חיך. "זה בסדר", אמר, "אצא בעוד כמה דקות. יש לי היום משא קל ולא תהיה בעיה להשיג אותם." הוא סיים את המשקה ויצא.

לפני העליה בקילומטר ה-130, החליף אמנון את ההילוכים והמכוונה טיפסה בהילוך ראשון. אמנון עצמו הניח את ידו על אדן החלון, נשען על מסעך הכסא ושר לעצמו פרק חזנות. כך היה עושה תמיד, כשגמא לבדו את הקילומטרים במדבר.

בוהו וקיבוצי הסביבה הציפו אותו בהצ'עות עבודה במשקיהם. גלגלי האוטוקאר הובילו אותו תוך תקופה קצרה ממשק מסדה לאשדוד יעקב ומשם לקיבוץ כינרת. "כשהיינו יושבים במסיבות", ניזכר יידו

אבנר הרחול, מרכז משק כינרת, "היה אמנון הרוח החיה. בנות עמק הירדן היו מתקבצות סביבו, כמו פרפרים סביב הנר. אבל הוא לא חשב להתחתן. קודם אני צריך להתבסס, היה אומר, ואחר כך נחשוב ונראה...".

על עברו מיעט אמנון לספר. גם יידו,

אולם אחותו הגדולה, שהיתה אז חברת קיבוץ מעגן מיכאל, לא יכלה להשלים עם כך שאחיה יחיה בתוככי המוסד הסגור. היא לקחה את אמנון, הכניסה אותו לקיבוץ גשר-הזיו.

בקיבוץ נפתחו לפניו חיים חדשים. הוא היה אז בן שלוש-עשרה וחיי הקיבוץ התר-ססים ריככו במידה רבה את המשברים ש-עבר בגלל הטילטולים הקודמים התכופים. הוא ספג את אור השמש ובלורית שופעת החלה טופחת על מצחו. כשהתגייס לצבא ביקש לשרת בנח"ל, ככל חבריו.

תאורב פרנוע

אולם הפעם לא היתה באר-שבע תחנתו הסופית, כפי שתכנן. במעלה הגבעה חיכה לו המוות.

★ ★ ★
"ערבים יורים בדרך..."

ב ביתו, ברחוב יסוד המעלה 32 בתל-אביב, הודיע הרדיו על נהג שנהרג מ-מארב בדרכו מאילת. "אין לנו מה לדאוג", הרגיעה דרורה את אמה. "אמנון בודאי כבר בתל-אביב או בבאר-שבע. אם לא יחזור היום, הוא יגיע מחר."

אבל האם הוקנה לא נרגעה. היא לא יכלה להרדם, התהפכה על יצועה כל ה-לילה. דרורה, שהיתה צריכה לצאת למחרת להכרות-גרעין תנועה הצופים, בה היא חברה, ראתה את אחיה בחלומה. "אל תסעי מחר, דרורה", אמר לה, "לא כדאי לך, צרבים יורים בדרך..."

★ ★ ★
נעימות על פרטי-הקלטה

ליד הסדר תתכנס שוב משפחת ליפשיץ ליד השולחן. אמנון לא ישב בין המסיבים, אבל קולו הנעים, המסלסל ניגוני חג, יחזור וימלא את הבית ואת חלל החדר המיוותם. הקול יבקע מתוך סרט ההקלטה, עליו הקליט אמנון את ליל הסדר לפני שנתיים, המזכרת היחידה אותה השאיר למשפחתו.

שגר עמו תשע שנים בחדר אחד, במשקים ובצבא, ידע מעט מאוד על תקופת חייו הפרה-קיבוצית של אמנון. הוא ביקש להר-אות לכולם כי אינו שונה מהם. בערבים שסביב המדורה היה נוטל את הגיטרה או את האקורדיון, בהם שלט שליטה לא פחו-תה מאשר בגלגל ההגה, והיה מסלסל שירים חסידים מתחת לשפמו המסולסל-הדק. היו אלה השירים אותם קלט בילדותו, בבית-היתומים דיסקין.

לפני פחות משנה חסך מעט כסף, רכש — יחד עם יידו אמנון לוי — משאית מסוג סופרווייט. לא היה או מאושר ממנו. במשך חודש ימים ניקה וחיוק כל בורג וכשגמר היתה "המכוונה של שני האמנונים" — כפי שכינה בני המשק — מצוחצחת ומבריקה.

★ ★ ★

פרקי חזנות במדבר

י חד עם זותפו נכנס אמנון לקואופ-רטיב ההובלה תחבורה, השיך לארגון משקי עובדים, החל לעבוד על קו באר-שבע — אילת. במשך השבוע נהג לעשות שלר-שה טורים לאילת וחזרה, שעה שרוב הנהגים מסתפקים בחצי מואת. הוא עבד ללא לאות. "יש לי עוד הרבה חובות על המכוונה", היה אומר, "אני מוכרח להקפיד ולשלם אותם..."

בבוקר יום שני, יצא מביתו כרגיל. "אני אחזור ביום חמישי", אמר לאחותו דרורה, "תכיני לי עוגיות של פסח, את יודעת, כי אלה שאני אוהב..."

דרורה הכינה את העוגיות, כיבסה את בגדיה, וחייכה. "תגמור מהר", האיץ אמנון בפקיד ה-מכס באילת. "אני רוצה להעמיס את המכו-נה ולצאת לדרך. שמעתי שאתמול היו בע-יית בכביש, ולכן אין לי הפעם חשק לנסוע בחושך."

מיד כשנגמרה ההטענה עלה אמנון על המשאית ויצא בדרכו לבאר-שבע. בדרכו עוד עצר לכמה דקות בפונדק נווה-המדבר, כדי ללגום משהו. "כדאי לך להזדרז", אמר לו צביקה, בעל המקום, "כעת יצאה שיירה."

אולם חלום חייו היה — להיות נהג. כשהגיע, במסגרת הנח"ל, לקיבוץ אלומות — התגשם חלומו. באסיפת חברים, שהתכנ-סה כדי לקבוע את מי לשלוח לקורס נה-גות, נבחר אמנון פה-אחד. אמו התנגדה לכך, טענה כי היא מפחדת שיטע בכבישים. היא אפילו סירבה לתת לו את תעודת הלידה שלו, שהיתה הכרחית להוצאת תעודת ה-זרות. קיוותה למנוע ממנו בכך את הוצאת רשיון הנהגות. אך אמנון התעקש, וזכה לבסוף ברשיון הנכסף.

★ ★ ★

"המכוונה של שני האמנונים"

כך החלה תקופת הנהגות. אמנון שהה עוד תקופה קצרה במשק אלומות, עבר לאחר מכן לקיבוץ מסדה. בכל מקום חיב-

יכולת להיהרג כעת." אמנון משך בכתי-פיו. "שטויות", הפליט, "בשבילי זו רק דחיה..."

הדחיה ארכה שנתיים בדיוק. שנתיים אר-תן בילה אמנון ליד הגה המכונית, כשם שעשה משך שבע השנים הקודמות, מאז הוציא את רשיון הנהגות שלו. כי אמנון נולד להיות נהג, אי, כפי שאומרים יידו, "הוא נולד עם הגה ביד...". הוא היה דואג למכוניתו כפי שילד קטן מטפח צעצוע אוהב. יתכן אף שהיה זה פיצוי על ילדות מאושרת, לה לא זכה.

הוא עצמו לא זכר את פרידת הריוו. הוא היה אז בן שלוש. בבית לא נמצא לו מקום והוא נמסר לטיפול אצל משפחה אחת. לאחר מכן סודר במוסד היתומים על שם דיסקין בירושלים, קיבל שם חינוך דתי.

נישא אמנון בדרכו האחרונה לבית הקברות בשריית-שאול. רבים מחבריו לא יכלו להוציא הגה מגודל האטו. יידו, שגר עמו תשע שנים, אמר: "לא היו לאמנון שונאים בחייו."

על כתפי חברים